

Arrest

nr. 140 451 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In de loop van 1387 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2008-2009 in de Gregoriaanse kalender) vertelde een vriend van u, H. R. M. (...), u over Fouladvand en zijn partij Anjomaneh Padeshahi. Beetje bij beetje raakte u van zijn ideologie overtuigd en daarom begon u samen met H. R. (...) activiteiten, zoals het verspreiden van cd's, voor de partij te ondernemen. Op ashuradag 1388, i.e. op 6/10/1388 (27 december 2009), vroeg H. R. (...) u om deel te nemen aan een betoging. Tijdens deze betoging gooide u het paspoort dat

u bij had weg, raakte u betrokken bij een schermutseling, werd u geslagen en opgepakt. U werd afgevoerd en zat samen met enkele andere betogers in een cel. Na drie dagen werd u ondervraagd. U beweerde dat u toevallig in de betoging was terechtgekomen en dat u eigenlijk niet deelgenomen had. U werd geloofd en na het tekenen van een brief waarin u beloofde niet meer aan manifestaties deel te zullen nemen, werd u vrijgelaten. Deze kortstondige arrestatie had voor u geen verdere juridische consequenties. Enkele maanden later vernam u plots van een gemeenschappelijke kennis van H. R. (...) dat hij gearresteerd was. Omdat u vreesde dat hij u zou kunnen verklikken, dook u bij uw oom onder. Via uw oom vernam u dat twee agenten in burger een dag na H. R. (...)’s arrestatie, i.e. op 21/7/1389 (13 oktober 2010), bij u thuis een huiszoeking verrichtten en dat ze hierbij een aantal cd’s en boeken in beslag genomen hadden. Hierdoor besloot u Iran te verlaten en kwam u naar België waar u op 6 december 2010 asiel vroeg. In België plaatst u af en toe een politieke post op één van de drie facebookaccounts die u uit veiligheidsoverwegingen onder een pseudoniem onderhoudt. Over het lot van H. R. (...) tast u intussen volledig in het duister. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanspraak legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw melikaart (nationale kaart); uw shenasnameh (geboortebokje); uw dienstplichtkaart; een schoolrapport; enkele door u geschreven (niet gepubliceerde) teksten waarin u uw politieke visie beschrijft; emailverkeer tussen u en de woordvoerder van de partij; en een attest van de partij, d.d. 15 mei 2013, waarin uw actieve lidmaatschap van de partij wordt bevestigd.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er aan uw verklaringen betreffende uw paspoort geen enkel geloof gehecht worden. Er slopen immers wat dit betreft verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u uw paspoort in Iran had achtergelaten (verklaring DVZ, vraag 21), ontkende u op het Commissariaat-generaal meermaals ooit een paspoort gehad te hebben (CGVS, p. 5). Geconfronteerd hiermee, bleef u aanvankelijk uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennen en insinueerde u zelfs een vertaalprobleem (CGVS, p. 5). Uiteindelijk erkende u dat u een paspoort had gehad, maar dat u op aanraden van derden dit wenste te verzwijgen. U had dit paspoort ongeveer twee jaar voor uw vertrek gekregen (CGVS, p. 6). Toen u gevraagd werd waar uw paspoort zich heden bevond, gaf u aan dat, net nadat u uw paspoort afgehaald had bij de dienst paspoorten, i.e. ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran, u het op de terugweg van de dienst paspoorten tijdens een manifestatie weggegooid had om niet geïdentificeerd te worden (CGVS, p. 6). Gewezen op het feit dat u even daarvoor aangegeven had dat u ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Iran uw paspoort verkregen had, wijzigde u uw verklaringen opnieuw en zei u dat er wellicht een foutje was gebeurd. U had immers het paspoort twee jaar voor uw vertrek uit Iran aangevraagd (maar niet verkregen) (CGVS, p. 6). Ook dit is geen afdoende uitleg, aangezien u aanvankelijk verteld had dat u vijf jaar voor uw vertrek uw paspoort had aangevraagd (CGVS, p. 5). Dat u uw paspoort tijdens een manifestatie op ashura waarin u verzeild raakte toen u van bij de dienst paspoorten naar huis terugkeerde zou weggegooid hebben, stemt bovendien niet overeen met uw latere verklaringen dat u tussen het moment van uw ontwaken en uw aanwezigheid op de ashuramanifestatie enige tijd later enkel in een hosseiniyeh was geweest (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u uw paspoort afhaalde, dat u het op de manifestatie bij u had en dat u het dan weggegooid had (CGVS, p. 13), maar gaf u geen enkele afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Uit bovenstaande tegenstrijdige verklaringen blijkt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u uw paspoort tijdens een manifestatie zou weggegooid hebben. Deze bevinding doet dan ook sterk vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie, zoals uitreisstempels uit Iran die wijzen op een legaal vertrek, te lezen staat die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw voor de Belgische asielinstanties afgelegde verklaringen. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk.

Daarnaast kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde engagement voor de partij Anjomaneh Padeshahi. Betreffende het enige lid van uw partij die u persoonlijk kende, met name H. R. M. (...), had u immers bijzonder weinig informatie. Zo had u geen enkele informatie over zijn functie of verantwoordelijkheid noch over eventuele contacten die hij onderhield met andere leden of met het hoofdbureau van de partij in Londen. U gaf aan dat u dergelijke vragen niet gesteld had aan H. R. (...), omdat ze niet bij u opgekomen waren. Het enige wat toen voor u belang had, was dat u uw steentje bijdroeg om het regime omver te werpen (CGVS, p. 19). Dat vragen over de partijverantwoordelijken en over de contacten met hen niet bij u opkwamen, ondanks dat u door uw activiteiten binnen de partij het regime wenste omver te werpen, komt echter hoogst bevreemdend en weinig aannemelijk over.

Dat er danig getwijfeld kan worden aan uw beweerde engagement voor de partij, blijkt tevens uit het feit dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u inspanningen zou geleverd hebben om partijleden die in België verblijven te ontmoeten en te leren kennen. Zo was u weliswaar op de hoogte van een actie van partijgenoten enkele jaren geleden op de luchthaven van Brussel-Nationaal: toen werd door de partij een vliegtuig enige tijd bezet gehouden. U heeft echter geen contact proberen op te nemen met partijleden die toen op dit vliegtuig zaten (CGVS, p. 20-21). U beweerde weliswaar dat u R. M. (...), de algemene woordvoerder van de partij, gevraagd had om u aan partijleden in België voor te stellen. U verklaarde dat ze u tot op de dag van uw gehoor op het Commissariaatgeneraal nog niet aan een partijlid in België voorgesteld had. Volgens u was het normaal dat ze dit nog niet gedaan had, aangezien ze u nog niet voldoende vertrouwde om u aan een ander lid voor te stellen (CGVS, p. 18). Hieraan kan echter niet het minste geloof gehecht worden. R. M. (...) stelde voor u immers een attest, d.d. 15 mei 2013, op waaruit onder meer blijkt dat u al jarenlang, i.e. sinds 2009, een actief partijlid bent. Dat ze voor u enerzijds een attest zou opstellen waarin uw beweerde jarenlange partijengagement gestaafd wordt en dat ze anderzijds zou weigeren om u aan partijleden in België voor te stellen, houdt dan ook totaal geen steek en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw door dit attest gestaafde jarenlange partijengagement. Overigens is de bewijswaarde van het door u neergelegde partijattest op zich reeds minimaal. Het werd immers louter op basis van uw verklaringen opgesteld en u verklaarde hierbij expliciet dat het waarheidsgehalte van uw verklaringen niet door de partijtopy werd geverifieerd (CGVS, p. 7-8). Tot slot kan er nog aangestipt worden dat u geen enkele informatie over de partijwerking in België had. Zo wist u niet wie de Belgische partijafdeling voorzat of wie hiervoor verantwoordelijk was; u veronderstelde hoogstens dat er geen voorzitter van de Belgische partijafdeling bestond (CGVS, p. 18). U nam evenmin aan enige partijactiviteit in België deel; nochtans achtte u het mogelijk dat de partij in België activiteiten ontplooide (CGVS, p. 19-20). Dat u noch over partijgenoten die in België verblijven noch over eventuele partijactiviteiten in België actief informatie verzamelde, terwijl er van iemand die werkelijk in zijn thuisland activiteiten voor een bepaalde partij ontplooid heeft veeleer verwacht kan worden dat hij in het land waar hij in ballingschap verblijft met partijgenoten in contact probeert te treden en over een eventuele afdeling van zijn partij in dit land informatie tracht te verzamelen, ondermijnt wederom danig uw beweerde partijengagement sinds 2009.

Betreffende uw beweerde partijengagement kan er tot slot nog opgemerkt worden dat het erg bevreemdend is dat, ondanks dat uw broer M. (...), die al jarenlang in Canada verblijft en aanvankelijk voor een Koerdische partij actief was, los van u met de partij, waarvoor u zich ook geëngageerd zou hebben, in contact is geraakt, u nooit aan hem vragen gesteld heeft over de manier waarop hij bij de partij betrokken zou geraakt zijn (CGVS, p. 3-4).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw partijengagement geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Bijgevolg heeft u evenmin uw problemen naar aanleiding van dit beweerde engagement aannemelijk gemaakt.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u H. R. (...)’s arrestatie, uw directe vluchtaanleiding, evenmin aannemelijk heeft gemaakt. U legde immers geen enkel bewijs ter staving van diens arrestatie neer en u beschikte over geen enkele informatie over zijn lot sinds zijn arrestatie. Zo bleef u bijzonder vaag over de reden waarom A. B. (...), i.e. de persoon die u op de hoogte zou gebracht hebben van H. R. (...)’s arrestatie, u hiervan op de hoogte bracht. U gaf enkel aan dat A. (...) u opbelde omdat hij wist dat u één van H. R. (...)’s dichtste vrienden was. Gevraagd of A. (...) dan ook andere dichte vrienden van H. R. (...) op de hoogte had gebracht van diens arrestatie, moest u het antwoord bijster blijven (CGVS, p. 22). Voorts wist u zelfs niet eens of H. R. (...) sinds zijn arrestatie werd vrijgelaten, of hij nog leeft en of hij al dan niet veroordeeld werd (CGVS, p. 24). U gaf aan dat het voor u onmogelijk was om hierover informatie te verzamelen. Aan de door u beweerde demarches om aan informatie over het lot van H. R. (...) te geraken kan echter slechts weinig geloof gehecht worden. Aanvankelijk verklaarde u immers geen enkele poging ondernomen te hebben om ook maar iets van nieuws over H. R. (...) te verzamelen. U moest immers eerst iemand vinden binnen de partij die u kon vertrouwen, hetgeen vooralsnog niet gelukt was (CGVS, p. 22). Even later bleek u plotsklaps op het internet vergeefse opzoekingen verricht te hebben, tevergeefs A. B. (...) telefonisch om bijkomende informatie gevraagd te hebben en zelfs tevergeefs uw jongste broer H. (...) naar H. R. (...)’s wijk gestuurd te hebben om informatie te verzamelen (CGVS, p. 23). Dat u deze vergeefse pogingen zou ondernomen hebben, is in het licht van uw aanvankelijke verklaring (die u overigens maar liefst een viertal keer in andere bewoordingen herhaalde) dat u totaal geen pogingen ondernomen had om informatie over H. R. (...)’s lot te verzamelen (CGVS, p. 22), geenszins geloofwaardig. Dat u niet over bovenstaande informatie betreffende H. R. (...) beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze

verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien u de arrestatie van H. R. (...) geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde vluchtaanleiding, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven. Deze bevinding wordt overigens bevestigd door het feit dat het hoogst merkwaardig is dat op aan uw partij gelieerde websites geen enkele informatie te lezen staat over een eventuele arrestatie van H. R. (...). Nochtans zou u zijn arrestatie aan de partij gemeld hebben (CGVS, p. 22). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de partij naar aanleiding van arrestaties van (vermeende) partijleden communiceert en dat Iraanse wantoestanden op websites verbonden aan de partij aangeklaagd worden.

Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen en dat u evenmin een advocaat onder de arm genomen heeft om hierover informatie in te winnen. U verklaarde dat een advocaat, indien hij zich zou informeren, zelf zou gearresteerd worden (CGVS, p. 25). Deze uitleg is echter weinig overtuigend, daar het hier een blote bewering betreft die u niet met concrete elementen kon ondersteunen, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat Iran recent een systeem heeft ontwikkeld waarbij juridische procedures zelfs online op te volgen zijn. Dat het bijgevolg onmogelijk zou zijn om op een iets traditionelere manier, i.e. bijvoorbeeld via een advocaat, een juridische procedure op te volgen, is bijgevolg geenszins aannemelijk. Uw gebrek aan interesse betreffende eventuele juridische procedures tegen u en bijgevolg betreffende de kern van uw vrees doet dan ook opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat het erg merkwaardig is dat de Iraanse autoriteiten na de arrestatie van uw vriend H. R. (...) enkel en alleen één keer bij uw ouders zouden zijn langs geweest. Behalve dat uw ouders tijdens de huiszoeking een viertal jaar geleden kort over uw verblijfplaats bevraagd werden, zou er niemand van uw familie door de autoriteiten ondervraagd zijn. Dat de autoriteiten, indien zij daadwerkelijk naar u op zoek zouden zijn, noch bij uw broer en zussen noch bij andere familieleden zouden zijn langs geweest op zoek naar u, is op zijn minst bevreemdend te noemen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vluchtaanleiding geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Daarnaast kan er enigszins getwijfeld worden aan uw hardhandige arrestatie op ashura 1388 – bij de arrestatie zou u een matrakslag gekregen hebben –, waarna u drie dagen opgesloten zat – u werd hierbij niet mishandeld – en waarna u na het tekenen van een beloftebrief vrijgelaten werd (CGVS, p. 11-14). Hoewel u drie dagen met een zevental andere mannen de cel deelde, komt het immers weinig aannemelijk over dat u behalve één voornaam niemand van uw celgenoten bij naam kende. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat er aan uw bewering dat u tijdens de betoging die aanleiding gaf tot uw arrestatie uw paspoort weggooiden geen enkel geloof kon worden gehecht, waardoor wederom getwijfeld kan worden aan uw verklaringen in verband met uw beweerde arrestatie. Hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat deze kortstondige arrestatie slechts een eenmalige gebeurtenis betreft die in de woelige nasleep van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 1388 (2009) gekaderd kan worden. Op een matrakslag bij de arrestatie na werd u gedurende uw hele detentieperiode van drie dagen niet mishandeld. Bovendien werd u na een korte ondervraging van een half uur op de derde dag van uw arrestatie – daarvoor werd u niet ondervraagd – en na het tekenen van een beloftebrief zonder meer vrijgelaten, omdat uw versie van de feiten, met name dat u toevallig in de betoging verzeild was geraakt omdat u naar een gitaarles onderweg was en dat u dus eigenlijk niet deelgenomen had, werd geloofd. Uw korte arrestatie had bij uw weten ook geen enkele juridische consequentie (CGVS, p. 11-16). Tot slot blijkt uit het feit dat u na uw vrijlating nog maandenlang in Iran bleef, dat deze arrestatie voor u geenszins een reden was om Iran te verlaten. Bijgevolg kan uw korte arrestatie bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de facebookaccounts waarop u af en toe politieke boodschappen post kan er nog opgemerkt worden dat u uit veiligheidsoverwegingen deze accounts onder een andere identiteit onderhoudt (CGVS, p. 8-9). Bijgevolg blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten van deze politieke posts op de hoogte zouden kunnen zijn en dat u naar aanleiding van deze politieke posts bij terugkeer naar Iran ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. Dat u met de woordvoerder van de partij A. P. (...) mailde, zoals de door u neergelegde mail aantoont, doet geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende het gebrek aan geloofwaardigheid van uw beweerde partijengagement.

Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden betreffende u zelf geschreven politieke teksten waarvan u fragmenten op facebook post (CGVS, p. 8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Daar waar verzoekende partij de schending opwerpt van “het beginsel van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “beginsel van behoorlijk bestuur” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording “het beginsel van behoorlijk bestuur” beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij wijst op een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak, wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat zij het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Verder bevat haar verzoekschrift volgende argumentatie: *“Vooreerst kan er aan uw verklaringen betreffende zijn paspoort geloof gehecht worden. Er slopen immers wat dit betreft geen tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen. Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij zijn paspoort in Iran had achtergelaten (verklaring DVZ, vraag 21), ontkende hij op het Commissariaat-generaal meermaals ooit een paspoort gehad te hebben (CGVS, p. 5), hetgeen hij later corrigeerde, maar dat hij op aanraden van derden dit wenste te verzwijgen. Hij had dit paspoort ongeveer twee jaar voor zijn vertrek gekregen (CGVS, p. 6). Toen hem gevraagd werd waar zijn paspoort zich heden bevond, gaf hij aan dat, net nadat hij zijn paspoort afgehaald had bij de dienst paspoorten, i.e. ongeveer twee jaar voor zijn vertrek uit Iran, hij het op de terugweg van de dienst paspoorten tijdens een manifestatie weggegooid had om niet geïdentificeerd te worden (CGVS, p. 6). Hiermee geconfronteerd, zei hij enkel dat hij zijn paspoort afhaalde, dat hij het op de manifestatie bij zich had en dat hij het dan weggegooid had (CGVS, p. 13). Daarnaast kunnen er geen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij zijn beweerde engagement voor de partij Anjomaneh Padeshahi. Betreffende het enige lid van zijn partij die hij persoonlijk kende, met name H. R. M. (...), had hij beknopte informatie. Zo had hij weliswaar geen enkele informatie over zijn functie of verantwoordelijkheid noch over eventuele contacten die hij onderhield met andere leden of met het hoofdbureau van de partij in Londen. Hij gaf aan dat hij dergelijke vragen niet gesteld had aan H. R. (...), omdat ze niet bij hem opgekomen waren. Het enige wat toen voor hem belang had, was dat hij zijn steentje bijdroeg om het regime omver te werpen (CGVS, p. 19). Ook hier volgde hij de activiteiten van deze partij. Zo was hij op de hoogte van een actie van partijgenoten enkele jaren geleden op de luchthaven van Brussel-Nationaal : toen werd door de partij een vliegtuig enige tijd bezet gehouden. Hij verklaarde dat hij R. M. (...), de algemene woordvoerder van de partij, gevraagd had om hem aan partijleden in België voor te stellen. Hij verklaarde dat ze hem tot op de dag van uw gehoor op het Commissariaat-generaal nog niet aan een partijlid in België voorgesteld had. Volgens mijn verzoeker was het normaal dat ze dit nog niet gedaan had, aangezien ze hem nog niet voldoende vertrouwde om hem aan een ander lid voor te stellen (CGVS, p. 18). R. M. (...) stelde voor hem immers een attest, dd. 15 mei 2013, op waaruit onder meer blijkt dat hij al jarenlang, i.e. sinds 2009, een actief partijlid bent. Dit blijkt tevens uit het feit dat hij H. R. (...)’s arrestatie, zijn directe vluchtaanleiding, aannemelijk heeft gemaakt. Zo gaf hij voldoende informatie over de reden waarom A. B. (...), i.e. de persoon die hem op de hoogte zou gebracht hebben van H. R. (...)’s arrestatie, hem hiervan op de hoogte bracht. Hij gaf aan dat A. (...) u opbelde omdat hij wist dat hij één van H. R. (...)’s dichtste vrienden was. Gevraagd of A. (...) dan ook andere dichte vrienden van H. R. (...) op de hoogte had gebracht van diens arrestatie, moest hij het antwoord bijster blijven (CGVS, p. 22). Voorts wist hij zelfs niet eens of H. R. (...) sinds zijn arrestatie werd vrijgelaten, of hij nog leeft en of hij al dan niet veroordeeld werd (CGVS, p. 24). Hij gaf aan dat het voor hem onmogelijk was om hierover informatie te verzamelen. Hij verklaarde op het internet vergeefse opzoekingen verricht te hebben, tevergeefs A. B. (...) telefonisch om bijkomende informatie gevraagd te hebben en zelfs tevergeefs zijn jongste broer H. (...) naar H. R. (...)’s wijk gestuurd te hebben om informatie te verzamelen (CGVS, p. 23).”*

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer neerkomt op het herhalen en bevestigen van de reeds door verwerende partij beoordeelde verklaringen, het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging en het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing – middels het letterlijk weergeven van delen van de motivering uit de bestreden beslissing waarbij louter negaties

worden weggelaten of toegevoegd – en de daaruit afgeleide conclusie dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij op heden een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege haar autoriteiten. Het spreekt voor zich dat een dergelijke argumentatie niet van aard is om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hiertoe dienen immers concrete argumenten te worden aangevoerd, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze duidelijk in gebreke blijft. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekende partij niet alsnog aantoonde dat zij bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging koestert of dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Om die reden kan haar noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend.

2.2.5. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT